

Salla Simukka: Viimeiset.
WSOY 2005.

Salla Simukan *Viimeiset* tarttuu ehkä vähän arkaankin aiheeseen, josta ei juurikaan puhuta ääneen: seksuaalisuus ja etenkin neitsyyden menettäminen. Viimeiset lähestyy aihetta kolmen nuoren naisen kautta, Rauhan, Miljan ja Venlan, jotka tekevät syksyllä diilin, että neitsyydestä pitää päästä eroon joulukuun mennessä.

Simukan kerronta on erittäin luontevaa ja selkeää, ennen kaikkea realistista. Simukalla ei onneksi ole tarvetta kirjoittaa monimutkaisesti tehdäkseen tekstistä "kiinnostavaa", lukijan ei tarvitse painiskella metaforien parissa ja miettiä onko ymmärtänyt lukemaansa. Tällaisenaan rehellinen, suorasukainen ja kiinnostava teksti imaisee mukaansa tehokkaasti. Simukan tytöt tulevat hyvin lähelle elävää elämää niin kerronnan kuin sisällönkin kautta – pikkuhiljaa tytöt huomaavat, että neitsyyden menettäminen on vähän muutakin kuin vain yksi "projekti" muiden joukossa. Asian "hoitaminen" ei välttämättä ole lainkaan niin yksinkertaista elävässä elämässä, kun pelissä on myös tunteet, ja oma kehokaan ei välttämättä "toimi" toivotulla tavalla tärkeän hetken tullessa eteen.

Teoksen kerronta on myös mielenkiintoista, tai lähinnä se, kuinka kerronta vaihtelee minä-kertojista kaikkietävään kertojaan, ratkaisu joka toimii yllättävän hyvin. Minä-kertoja osuuksissa tytöillä on hyvin erilaiset tyylit kertoa omista elämästään, luonnollisesti tämä vaikuttaa myös siihen, minkälainen kuva tytöistä muodostuu lukijan mielessä. Rauhan räväkkä olemus naurattaa, Miljan ja Venlan rauhallisemmat ja ehkäpä vähän sisäänpäin kääntyneemmät luonteet tuovat mieleen sen "tavallisen suomalaisen tytön".

En ole Simukan aikaisempaa tuotantoa lukenut, mutta Viimeisten perusteella ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Simukka osaisi kirjoittaa. Kertomus etenee rennon luontevasti, kömpelöistä dialogeista tai yleensäkin kerrontaan liittyvistä ongelmista ei ole tietoaakaan. Lisäksi itse tarina toimii erittäin hyvin, vaikka monesti useamman henkilöhahmon kautta tarjotut näkökulmat ja erilaiset kerrontatekniikat tuovat tarinaan jäykkyyttä ja teennäisyyttä, kun teoksen rakenne ei yksinkertaisesti toimi. Näin ei käy Viimeisissä, Simukka sovittelee taitavasti tarinan palasia toistensa lomaan. Ennen kaikkea Viimeiset käsittelee arkaa aihetta rennon luontevasti, ilman turhia kauhisteluita tai moralisointeja. Tällaista on ilo lukea.

Maria Loikkanen